

Roemenië

Vol optimisme naar het oosten

Nee! Nee, wij zijn niet blij dat wij als jongste coöperatie in Longo maï het dichtst bij het Oekraïense deel van onze archipel liggen. Eerlijk gezegd, het heeft ons erg van streek gemaakt.

We zijn 500 kilometer verwijderd van Zeleniy Hay, 1.000 kilometer van de oorlog. En toch erg dichtbij, want er zijn vrienden van ons aan de andere kant van de grens. Om er maar een te noemen: Tania was begin februari nog bij ons voor de afsluiting van een gezamenlijk theaterproject - sinds het begin van de oorlog in 2014 zorgt zij voor gevluchte kinderen en jongeren uit het oosten van het land.

In Roemenië wordt de invasie van Poetin ook concreet als een potentiële bedreiging gezien. Toen de concurrentie tussen Russischtalige en Roemeenstalige elites in de naburige republiek Moldavië begin jaren negentig onttaarde in een bloedig conflict, werd daar een Russische vredesmacht geïnstalleerd - die twintig jaar na het verstrijken van haar mandaat nog steeds aanwezig is in het separatistische oostelijke deel van het land dat bekend staat

als Transnistrië. De bezorgdheid over een uitbreiding van de oorlog na de totstandbrenging van een corridor tussen de bezette gebieden van Zuid-Oekraïne en Transnistrië is voor ons hier dus concreet.

Snelle hulp

Marie en Moni vertrokken vrijwel onmiddellijk en brachten de eerste matrassen en andere spullen over de grens. Een paar dagen later volgde Gabi hen met een minibus die tot de nok was volgeladen. Deze uitstapjes werden een routine voor enkele weken. Zelfs het grootste campagneplatform van Roemenië, declic.ro, dat is voortgekomen uit de strijd om Roșia Montană te beschermen tegen de exploitatie van een goudmijn, werd door deze reizen geïnspireerd. Na een oproep aan meer dan anderhalf miljoen supporters, vertrokken verschillende vrachtwagens vol hulpgoederen,

voedsel en ander materiaal naar Chust. Dit was des te meer belangrijk, omdat nog geen enkele traditionele hulporganisaties ter plaatse was. Tegelijkertijd beseften wij al snel dat dit op den duur niet ons werk zou zijn. Het opbouwen van solidariteitsnetwerken is misschien wel een van onze sterke punten als Longo maï - dus daar richtten we ons sindsdien op.

Eind mei kwamen meerdere mensen uit alle coöperaties bij ons in Hosman bijeen om te bespreken met welke perspectieven we ons in de Oekraïne willen inzetten. Dat was niet gemakkelijk. Voor velen van ons (en ik ben een van hen) is van het iconische beeld van Rusland als bevrijder van het nationaal-socialisme alleen nog maar een hoopje gebroken stukken over. Wat niet lukte met de verwoesting van Grozny, de permanente militaire aanwezigheid in Transnistrië, de

Als ik een vogeltje zou zijn...

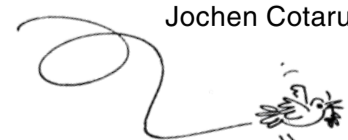
opsplitsing van Georgië en de Russische interventies in de Donbass en op de Krim - want wat niet kan, mag niet - werd nu een zekerheid. Rusland is een imperialistische speler zoals de bekende spelers op het westelijk halfrond en het gebruikt geweld om zijn belangen te doen gelden. Dat is een pijnlijk besef. Tijdens de bijeenkomst zijn we erin geslaagd een groep samen te stellen met onze vrienden van de coöperatie in Zeleniy Hay om hen logistiek en met onze aanwezigheid te ondersteunen bij hun werk voor de vluchtelingen in het dorp.

Het leven van alledag

Was er nog iets anders? Oh ja, ons heel normale leven. De tuin bewerken en de sfeer van ijzeren geweld niet op ons laten inwerken. Geitenkaas maken en niet geloven in de nieuwe heldenmythen. Ondersteunen van herders in het Harbachtal/Valea Hârtibaciului, nu steeds meer gebieden met elektrische omheiningen worden afgesloten door enkele grootgrondbezitters. Sinds twee jaar verzamelen wij bewijzen van de manier waarop deze moderne landbouwmultinationals ons eeuwenoude cultuurlandschap vernietigen, dieren verdrijven en, om terreinen te 'harmoniseren', de bodem en alles wat erin leeft op brute wijze verwijderen en vervangen door monotone plantages.

Ons eerste jaar als de nieuwe en tiende coöperatie Longo maï loopt ten einde. Het is waarschijnlijk het meest intensieve jaar voor mij geweest van de meer dan twintig jaar dat ik aan de voet van de Karpaten woon. Het is goed dat wij in deze moeilijke tijd deel zijn gaan uitmaken van de archipel Longo maï, ook om onze blik naar, voor en uit het Oosten te scherpen. Wat zullen we blij zijn als de oorlogen van deze wereld eindelijk voorbij zijn!

Jochen Cotaru

In juni ontvingen we in Hosman een kleuterschoolgroep voor een vogelwandeling. Joe, de ornitholoog van onze groep, begeleidde de kinderen. Ze genoten van de vele vogels die ze zagen en noteerden ze in de schriften die we voor hen hadden gemaakt. Het Harbachtal is deel van een Natura 2000-gebied voor de instandhouding van vogels met een totale oppervlakte van 2.800 km². De ongebreidelde toename van het aantal omheiningen vernietigt dit open landschap.

Bevriende projecten

GemSe - Samen zijn

Queer-feministisch, solidair, antifascistisch en radicaal teder - wij willen ruimte scheppen voor open leerprocessen, voor moedgevende acties, voor steun aan zelfempowerment, als toevluchtsoord voor ons en voor anderen. Bij Longo maï hebben we veel steun gevonden.

In een wereld zoals wij die nu ervaren - met terugkerend fascisme, patriarchale verhoudingen en een alles verterend kapitalisme - lijkt het ons zinvoller dan ooit om plaatsen te creëren voor bewegingen en ontmoetingen, vooral op het platteland en niet alleen in de stedelijke centra.

Eind 2021 kochten we als collectief 'GemSe - Samen zijn' een voormalige herberg in Wertschach/Dvorče

in het Gailtal in Karinthië. De plaats biedt veel mogelijkheden met meer dan 700 m² woon- en seminar-ruimte, werkplaatsen en 6000 m² grond. Aangezien het geheel in een prachtig landschap ligt, verwachten wij in toekomst kamers te gaan verhuren aan vakantiegangers, met een gespreid prijssysteem. Het aanbod is in de eerste plaats gericht op vrouwen*, inter*, trans* en niet-binaire mensen - alsook op

iedereen die zich wil ontspannen op een beschermde plaats als gevolg van racistische of anderssoortige discriminatie-ervaringen.

Er is al veel gebeurd. Na een grote bijeenkomst eind december 2021 zijn verschillende groepen aan het werk gegaan. De wilde wingerd is getemd, de bomen rond de toekomstige bijenstal zijn geveld en er is veel computer- en denkwerk verricht. Spelletjes spelen, ervaringen uitwisselen, netwerken, plannen en weer opnieuw beginnen – alles hoort erbij.

Vrolijk aan het werk

In maart ontvingen we 13 vluchtelingen uit Oekraïne. In april kregen we enorm veel steun na een oproep ons te helpen.

Er werd veel opgeruimd, de keuken werd tot in de poriën schoongemaakt, vloeren werden gesloopt, planten werden verpot, velden werden bewerkt en nog veel meer. De GemSe was daar erg blij mee. De saamhorigheid met de mensen uit Oekraïne was erg prettig en gaf ons het vertrouwen dat hier ook het een en ander kan gebeuren. In april vond in het nabijgelegen Nötsch een benefietconcert voor de vluchtelingen plaats met optredens van

Oekraïense en Gailtal-muzikanten. Daarna kwamen 30 mensen uit de omgeving naar ons toe, vertelden vele verhalen over de herberg en gaven ons inzicht in de geschiedenis van deze zo levendige plaats. In mei verhuisden de bijen van Hof Stopar van Eisenkappel naar onze weide, we zijn blij met 100.000 nieuwe medebewoners - politiek en radicaal zoals hun plaats van herkomst - en we hebben deze zomer al heel wat heerlijke honing geoogst. Dank je, Longo maï, voor de bijen en alle verhalen die daarbij horen! In mei organiseerde de GemSe ook een cursus klimaatbescherming met een tweedaagse module, meer dan 30 deelnemers, boeiende lezingen en levendige discussies.

Het openingsfeest begin juni was echt geweldig. Veel mensen kwamen van heinde en ver om de GemSe in te wijden als evenementenlocatie: cabaret, muziek, performance, dans, springkussens voor kinderen, chips, ijs, drankjes ... en zo veel lieve mensen. Eveneens in de zomer vierde de jeugd van Wertschach bij ons hun legendarische kerkendag. En natuurlijk deden we mee. We hebben veel nieuwe kennissen gemaakt in de omgeving en zijn blij dat de GemSe ook een plaats voor zulke evenementen kan zijn. Nu zitten we midden in de dakconstructie, zodat de daken en wij eronder de winter goed doorkomen. Het GemSe collectief bestaat uit ongeveer 20 mensen. De kudde mag groeien!

Kathrin, Lie, Marlies, Mira
www.gemse.noblogs.org

Met de bouw van het dak bereidt het GemSe-team zich voor op de komende winters.

Frankrijk

Leven tussen alpenboeren en toeristen

In de Alpen is de aanwezigheid van runder-, schapen- en geitenkuddes een belangrijk economisch, sociaal en ecologisch vraagstuk. De kuddes zijn van groot belang voor het alpiene milieu, zij bieden levensruimte aan talrijke andere dieren en onderhouden de flora.

De herders moeten op verschillende fronten vechten om hun beroep en hun werkwijze in stand te houden. Een groot probleem waarmee de herders sinds het begin van de jaren 2000 te kampen hebben, is de herintroductie van de wolf in Europa. Herders zoals ik moesten opnieuw leren zich aan te passen aan een roofdier dat niet minder intelligent, maar wel veel minder wreed is dan in de vorige eeuw. Nieuw was ook de ontmoeting met verenigingen voor de bescherming van de natuur en in het bijzonder van deze canis lupus. Beide kanten bleken geen open oor te hebben voor de ander. In het begin hadden we echt veel moeilijkheden, met veel verliezen en vooral een gebrek aan kennis van de aanvaller en van de technische middelen die beschikbaar zijn om hem enigszins onder controle te krijgen.

De situatie is bij ons nu genormali-

seerd, met vrienden praten we erover alsof het een oude kameraad is die soms langskomt. De beschermingshonden zijn ter plaatse, de roedels zijn geregistreerd, en als een individu te opdringerig wordt, worden de wolfexperts erbij gehaald. Een herder vertelde mij: "Hij kwam in de tuin langs op Oudjaarsdag om 8 uur 's morgens", een beetje verontwaardigd, een beetje spottend ook, omdat de canis lupus de deuren van zijn schaapskooi niet kan opendoen. In tegenstelling tot de toeristen...

De Franse auteur Jeanne Guien schrijft: "Het toerisme transformeert elke geleefde realiteit en elk ervaren gevoel tot een eenvoudige nieuwsgierigheid en af en toe tot een emotie die openlijk ten toon wordt gesteld. Het verandert de werkelijkheid in een voorstelling." Voor de herders zijn de problemen met toeristen talrijk. Of ze nu gaan

wandelen, klimmen, vissen, grotten inspecteren of mountainbiken (al dan niet elektrisch).

Rampzalig toerisme

Sinds de Covid-pandemie worden de 'vrije' natuur en de landbouwgronden steeds meer ingelijfd. Dat heeft geleid tot de gentrificatie van bepaalde plattelandsruimten. In bergresorts is het onteigenen van particuliere landbouwgrond voor de aanleg van nieuwe, steeds innovatievere speelplaatsen in de mode. Speculatie verhoogt de prijs van grond, zowel bouwgrond als landbouwgrond, en maakt nieuwe landbouwvoorzieningen onmogelijk. Veel gemeenten kiezen voor het toerisme als belangrijkste bron van inkomsten, waardoor elke vorm van landbouw in gevaar komt. Landbouw wordt gezien als een bedreiging voor de mensen die hun geluk willen vinden in de zuivere natuur

en in het comfort van hotels. Herders verliezen hierdoor hun hooilanden en weidegronden. Ons leven wordt nog ingewikkelder gemaakt door de routes tussen de chalets en de aanleg van wandelpaden midden door de wei, waardoor het hoeden van de kuddes en het opzetten van omheiningen voor de nacht een hindernissenparcours wordt. De stress die wordt veroorzaakt door de vrees voor botsingen met wandelaars, gemeentebesturen of andere acteurs op het terrein is echt voelbaar voor velen van ons die in een toeristisch context werken.

Nu hebben we er nog een nieuw probleem bij gekregen, namelijk het gebrek aan water. Op veel plaatsen drogen de bronnen op en hebben kuddes en herders moeite om genoeg water te vinden. Het gevolg van al deze problemen is dat velen dit beroep opgeven. Daardoor verwilderen de bergstreken, neemt het risico van lawines toe, verarmen de fauna en de flora en verdwijnt de know-how van het herdersleven. Tot de volgende zomer!

Ulli Schwendicke

Oekraïne

Solidariteit met Longo maï in Oekraïne

Op de ochtend van 24 februari werden we gewekt door de oorlog. Rusland viel Oekraïne binnen. Het begin was verschrikkelijk.

Hulpgoederen worden gesorteerd en verdeeld in het cultuurhuis van Nizjne Selisjtsje.

De ergste gedachten kwamen in ons op, gevoed door de verhalen en videobeelden. Dit ergste was geen droom, het is werkelijkheid. Vanaf de eerste dag belden vrienden uit Kiev, uit het oosten van het land en zelfs uit Lviv: "Kunnen we naar jullie komen om te schuilen? - Ja natuurlijk, kom! We vinden wel een plaatsje!" Binnen twee dagen zaten onze twee boerderijen bomvol. Vanuit alle coöperaties van de Longo maï-beweging belden men-

sen op om te vragen hoe het met ons ging en vooral om hulp aan te bieden. De komst van veel jonge mensen uit al onze coöperaties en hun vrienden heeft ons veel geholpen. Dankzij hen hebben wij veel mensen van het front naar het rustige Transkarpatië kunnen evacueren, hen in scholen, kleuterscholen en in de huizen van de plaatselijke bevolking kunnen plaatsen, humanitaire hulp in verschillende vormen kunnen ontvangen en verdelen on-

der degenen die daar het meeste behoefte aan hadden. Velen zijn op onze boerderijen langs gekomen om een paar dagen uit te rusten voordat ze verder westwaarts zijn getrokken naar Europese landen. Voor degenen die bleven, hebben wij het restaurant van de kaasfabriek veranderd in een gratis kantine voor vluchtelingen, waar meer dan 300 maaltijden per dag werden verstrekt aan de meest behoeftigen. In ons dorp Nizjne Selisjtsje, met zijn 3000 inwoners, hebben ongeveer 1500 vluchtelingen onderdak gevonden.

Hoopgevende perspectieven

Nu ik dit schrijf, duurt de oorlog al bijna zes maanden. De angst is aan het wegebben, maar ook de energie voor solidariteit neemt af. Vele vluchtelingen uit Kiev, het centrum van het land en zelfs Charkiv hebben besloten naar huis terug te keren, omdat zij liever de angst voor bombardementen onder ogen zien dan buiten hun huizen wakker te worden. De meest wanhopigen blijven over, wier steden door het Russische leger zijn bezet of wier huizen zijn gebombardeerd. Het is voor hen dat we ons nu inzetten. De

scholen moeten hun activiteiten op 1 september hervatten, dus moeten zij worden vrijgemaakt. En aangezien de oorlog nog steeds woedt, verwachten we dat er elk moment meer vluchtelingen kunnen komen, vooral als het kouder gaat worden. Daarom zijn we, samen met andere vrijwilligers uit het dorp, bezig een noodopvang voor ongeveer 30 vluchtelingen op te zetten, die betere woonomstandigheden tijdens de winter kan bieden.

Tegelijkertijd overwegen wij de opvang op lange termijn van vluchtelingen die niet terug willen gaan en in Transkarpatië willen blijven. We willen hen onderdak bieden, mogelijk in combinatie met activiteit met een inkomen en sociale begeleiding, zodat zij kunnen integreren in onze dorpsgemeenschap.

Bij al dit werk houden we vast aan de universele verklaring van de rechten van de mens, met name om elke vorm van discriminatie, racisme of onderdrukking van vrije meningsuiting te voorkomen. Met onze actieve groep willen we snel kunnen reageren op noodsituaties en tegelijkertijd basisdemocratisch en collectief handelen. Geen eenvoudige opgave...

Daarom doen wij een beroep op allen van goede wil en blijven wij u vragen ons in deze inspanning te steunen. De veerkracht van de Oekraïense bevolking en uw solidariteit geven ons elke dag weer hoop dat er na de storm vrede komt.

Oreste Del Sol

Oekraïne

Zaaigoed om te overleven

Begin april deden we een oproep aan bevriende boeren, boerinnen en telersverenigingen om zaden te doneren en zo de kleinschalige landbouw in Oekraïne te steunen.

Wij vonden snel 25 ton pootaardappelen in Roemenië en Oostenrijk en brachten ze naar Transkarpatië voor de teelt in kleine familieboerderijen. Daarna was ons doel twee ton korrelmaïs te vinden om in het voorjaar in te zaaien.

We hadden dus niet veel tijd en we waren niet zeker of het zou gaan lukken. Maïs is wereldwijd het belangrijkste gewas, vóór tarwe en rijst. Een groot deel wordt echter gebruikt voor het inkuilen, voor verwerking in de levensmiddelenindustrie of voor de productie van bio-ethanol en biogas. Het was moeilijk niet-hybride zaden te vinden die geschikt waren voor polenta en aan onze eisen voldeden: reproduceerbaar en resistent, rustiek en uiteraard GGO-vrij.

Al doende leerden we ook iets over de culinaire gebruiken in Oekraïne. Polenta is hier niet alleen de grofkorrelige polenta die we uit Italië kennen, maar ook een soort maïspap, de zogenaamde banoesj, die traditioneel boven een open houtvuur wordt bereid en oorspronkelijk uit de Karpaten komt. Het bestaat uit maïsmeel gekookt in een mengsel van zure room en bryndza kaas.

Naast oproepen via verzendlijsten, bladerden we ook onze adresboekjes in Zwitserland, Frankrijk, Duitsland en Oostenrijk door en telefoneerden we in alle richtingen. Dit leidde ook tot meerdere interessante gesprekken over de politieke situatie in Transkarpatië. Half april waren we er niet zeker van of we ons doel van twee ton maïszaad zouden halen... uiteindelijk vonden we echter vier ton op tijd! De eerste lading, 400 kg "rode Stiermarkse boerenmaïs", werd al half april door vrienden van onze coöperatie Hof Stopar in Oostenrijk via Roemenië naar Transkarpatië gebracht. Daar vulden de mensen van de Longo maï-coöperatie de maïs in zakken van 2 kg, organiseerden distributiepunten in de omliggende dorpen en verdeelden de zaden onder kleinschalige boeren en boerinnen. Zonder jaren van contact met de plaatselijke bevolking hadden wij nooit een zinvolle distributie mogelijk kunnen maken. Een geëngageerde boer uit Frankrijk bracht een tweede lading, namelijk de polenta-maïs "Grand Roux Basque" en de variëteit "Mergoscia". Dit ras is vermeerderd door

bevriende boeren in Zuid-Frankrijk en komt oorspronkelijk uit het Zwitserse kanton Tessin. De Baskische polentamaïs werd één dag voor vertrek schoongemaakt door mensen in Grange Neuve, omdat hij was aangetast door snuitkevers. Toen kon ook deze maïs op reis gaan. Steun kwam ook uit Duitsland. Twee solidaire biologische landbouwers uit Thüringen hebben begin mei een ton van de maïssoort "Gut Sambach" naar Transkarpatië vervoerd. De 500 kg van de maïsvariëteit "Mergoscia", geschonken door het zaadbedrijf Sativa in Zwitserland, kwam ook nog net op tijd. Aangezien de hoeveelheid maïs uiteindelijk groter was dan verwacht, konden wij ook zaad zenden naar verder afgelegen gebieden die

meer door de oorlog zijn getroffen. Dit alles gebeurde binnen een maand: het schrijven van oproepen, het plegen van telefoontjes, het organiseren van vervoer, het verspreiden van zaden. Het was prachtig om te zien hoe veel mensen snel en solidair handelden. Ik ben daar erg door geraakt. Tijdens een telefoongesprek vertelde een boer me: "Uw idee heeft me gemotiveerd om zaden te geven aan kleine boerenbedrijven in Transkarpatië en een kleine bijdrage te leveren aan voedselsoevereiniteit. Ik vroeg me bijna niet meer af of ik wel ging, maar hoe we dit op de een of andere manier op onze boerderij voor elkaar konden krijgen."

Hannah Fritsche

In een oorlog is het voorhanden hebben van zaden voor de eigen voedselproductie een kwestie van overleven.
Foto: Yuri Gotra

Hof Ulenkrug/Mecklenburg

Een klein huisje...

Keer op keer vangen we vluchtelingen op in Hof Ulenkrug. En telkens weer merken we wat we missen: we hebben hier op de boerderij kamers nodig die het mogelijk maken dat gasten bij ons kunnen zijn en tegelijk op hun eigen manier kunnen leven. Dat betekent dus aparte woonkamers, met keuken en badkamer.

In de herfst van 2019 zijn we begonnen met de planning voor een klein, eenvoudig te bouwen huis met twee kamers, een badkamer en een ruime keuken. De hele zaak drempelvrij. We hadden al een officiële bouwplaats, dus we hoefden ons geen zorgen te maken over de locatie en vergunning. Wij hebben onderling en met bevriende am-

nodige hoeveelheid hout. We wilden het hout hier op onze boerderij zagen, wat we de maand daarop in februari tijdens ons houthakkerskamp hebben gedaan. De snel stijgende houtprijzen in de tijd die volgde, toonden ons aan dat dit de juiste beslissing was geweest. Dankzij de pandemie had het gezaagde hout genoeg tijd om te drogen. De bouw van het huis werd uitgesteld tot 2022.

Maar toen ging het snel. In mei dit jaar werd het fundament gelegd en werden de pijpleidingen gegraven. In juli was de grote sprong voorwaarts. Manja, Nico en Bert, drie vrienden uit Thüringen, arriveerden met kinderen, hond en gereedschap. Binnen drie weken schoot het huis als een paddestoel uit de grond. Het is iets minder dan honderd vierkante meter groot, een huis in houtskeletbouw, geïsoleerd met cellulosevlokken en al voorzien van een dak. Een ruim terras met uitzicht op de windturbine en de zonsopgang nodigt uit voor het ontbijt.

Voor de topping-out ceremonie, dus het moment dat het hoogste punt van het huis gebouwd is, kwam de Tuba Libre fanfare opdagen. Wat een maand!

Natuurlijk ontbreekt het binnenwerk nog en is er nog veel te doen. We willen tenslotte dat onze gasten zich hier op hun gemak voelen. We weten dus wat we de komende maanden te doen hebben... Ramen en deuren zullen binnenkort worden gebouwd door een bevriende timmerman.

Wij zijn optimistisch en verheugen ons al op het inwijdingsfeest.

Mathias Weidmann

De eerste vloerplaat wordt gelegd...

bachtslieden intensieve besprekingen gevoerd over de vraag hoe wij alles onder één dak konden krijgen. Waar haal je water en elektriciteit vandaan en hoe verwarm je je? In januari 2020 waren we eindelijk zo ver dat we een lijst hadden met de

Colofon

Het Nieuws uit Longo maï verschijnt drie keer per jaar
Hoofdredactie: Babette Stipp
Productie: Elke Furet, Ieke Dekker
Druk: Druckwerk 14, Dargun

Contactadres:
Stichting Pro Longo maï
Amerbos 528 HS
1025 XT Amsterdam
Tel. 06 28 45 17 62
IBAN: NL86INGB0000314983
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
D-17159 Dargun
Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
A-9135 Eisenkappel
Tel. 0043 4238 8705

Frankrijk

Provençaalse charme

In de heuvels van de Alpes-de-Haute-Provence, tussen de Durance en de Montagne de Lure ligt de 'Hameau des Magnans', op enkele kilometers van Forcalquier. Het gehucht Magnans werd in 1979 gerestaureerd op initiatief van de coöperatie Longo maï in Limans. Sindsdien verwelkomen wij het hele jaar door gezinnen, groepen en individuele personen in dit vakantiedorp met eenvoudige oude Provençaalse huizen. Tussen de huizen liggen grasvelden en speelplaatsen; open en uitgestrekt, zodat kinderen er vrij en veilig kunnen spelen. Elk huis heeft een terras. In de loop der jaren zijn enige renovatie- en onderhoudswerkzaamheden uitgevoerd, maar de huizen verkeren na meer dan 40 jaar in een slechte staat. De fundamenten blijken voor de onstabiele ondergrond te zwak. Er is veel werk nodig om de huizen op lange termijn te redden. Binnen Longo maï zijn we aan het nadenken over het hele vakantiedorpproject. Een complete restauratie kan nieuw elan geven aan het hele vakantiedorp, met een goede integratie in de omgeving en

het karakter van de streek en haar inwoners. En we willen natuurlijk ook ecologisch bouwen en duurzame energiebronnen installeren. Het hele project is dus zeer ambitieus en vergt veel voorbereiding; de eerste paal zal niet morgenochtend de grond in gaan.

In het jaar 2023 zijn de huizen nog te huur, of u nu een kunstenaar bent op zoek naar landschappen en plaatsen van creativiteit, een studente op stage of een gezin op vakantie - u kunt genieten van de rust, de charme en de zon.

Elke Furet

Meer informatie is te vinden op de website lesmagnans.org of natuurlijk direct per telefoon: +33 6 03 18 60 71 of per e-mail: contact@lesmagnans.org - graag in het Frans, Duits of Engels.

Tijdgeest: 50 jaar Longo maï

Op zoek naar nieuwe horizons

Het is zondag. Ik ben net liftend in Bazel aangekomen. Aan de grens keken de douaniers mij argwanend aan, misschien ben ik terechtgekomen in een of ander bestand van politiek onwelgevallige mensen, daar is op dit ogenblik niet veel voor nodig. Deelname aan een demonstratie tegen de noodwetten is voldoende. Ik ben drie maanden geleden gestopt met mijn scheikundestudie na een stage bij Bayer. De mentaliteit van de werknemers, evenals die van het management, beviel me niet. Het gaat hen alleen om de verkoopcijfers, ongeacht of een product schadelijk is voor het milieu of nuttig. De Club van Rome heeft net haar rapport gepubliceerd over de grenzen aan de groei en de beschikbare grondstoffen, met name fossiele brandstoffen. De jeugdwerkloosheid neemt weer toe, maar het grootste probleem voor de regeringen lijken radicale jonge-

ren te zijn, die sympathiek zouden staan tegenover terrorisme. Bij de 'Vereniging voor deserteurs en gewetensbezwaarden' las ik de uitnodiging voor deze zondag in een protestantse kerkzaal in Bazel. Het gaat over het gebrek aan perspectief bij veel jongeren in Europa en over het vinden van een uitweg. De tekst spreekt mij aan, omdat hij mijn gevoel raakt van niet weten wat ik op een zinvolle manier met mijn leven moet doen.

Dat was in december 1972, 50 jaar geleden, toen de jeugdbewegingen 'Hydra' uit Zwitserland en 'Spartakus' uit Oostenrijk mensen uit heel Europa uitnodigden naar Bazel te komen.

Ik was teleurgesteld door het kleine aantal jongeren dat kwam, misschien 70 nieuwsgierigen, voornamelijk uit Zwitserland, Oostenrijk en Duitsland. Maar ik hield van de toon van de discussies. Wij wilden onze

ideeën van een solidair samenleven niet opgeven in deze eerste economische crisis sinds de Tweede Wereldoorlog; blijven vertrouwen op economische groei, zo dachten wij, was een doodlopende weg waarin vrijheden zouden worden ingeperkt en die uiteindelijk zou uitlopen op herbewapening van de samenleving en oorlog; en wij wilden niet als 'terroristen' worden gecriminaliseerd omwille van onze opvattingen.

Land voor jonge mensen

Uiteindelijk hebben we een tekst geschreven waarin we eisten dat alle Europese regeringen een paar vierkante kilometer grond aan jongeren geven om te experimenteren met vormen van solidair samenleven. Eigenlijk geloofde niemand van ons echt dat een regering zou reageren, maar de eis leek moedig genoeg en gerechtvaardigd, het gaf ons een nieuw perspectief.

Ook zonder steun van de overheid kwam Longo maï langzaam tot stand, met veel hulp van particulieren en familie. Sindsdien komen er elk jaar honderden jonge en ook oudere mensen naar ons toe, de meesten op zoek naar een ander perspectief. Sommigen blijven een paar dagen, maanden of zelfs lange tijd, anderen beginnen soortgelijke projecten. De laatste jaren zijn er steeds meer solidaire regionale projecten ontstaan en neemt het verzet tegen megaprojecten van de industriële samenleving toe. Er moet een radicale herbezinning in de samenleving plaatsvinden voordat nog meer mensen hun middelen van bestaan verliezen en we echt het dode punt van oorlogen bereiken. Ik denk dat het bij de tijd van vandaag de dag past om te eisen dat er slechts op een paar vierkante kilometer land op aarde geëxperimenteerd mag worden met ongebreidelde groei, en dat alle andere mensen in solidariteit aan de slag gaan met het scheppen van een nieuwe wereld.

Jürgen Holzapfel